

„NOSKAITI LŪGŠANU, HELAMAN!”

Deila Sierla

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Tā bija Helamana pirmā skolas diena. Viņam mugurā bija viņa mīļākais krekls, un viņam bija jauns zīmulis. Viņa jaunā skolotāja ļāva viņam sēdēt pie viena galda ar viņa draugiem — Silvestru, Horhi un Migelu. Tā bija laba diena.

„Nolieciet savas mantas,” sacīja Martinesas kundze. „Laiks pusdienot.”

Helamana ģimene vienmēr kopā noskaitīja lūgšanu pirms maltītes. Viņš pacēla roku. „Martinesas kundze, vai mēs lūgsim pirms ēšanas?”

Martinesas kundze uzsmaidīja Helamanam. „Tu vari noskaitīt lūgšanu par savām pusdienām, ja vēlies.”

Helamans un viņa draugi atvēra savas pusdienu kārbīņas.

„Kas ir lūgšana?” vaicāja Silvestrs.

„Tā ir sarunāšanās ar Debesu Tēvu,” atbildēja Helamans. „Tas ir veids, kā mēs pateicamies Viņam par mūsu ēdienu.”

„Vai tu varētu noskaitīt lūgšanu par mums visiem?” pajautāja Migels.

Helamans salika savas rokas lūgšanai. Arī viņa trīs draugi salika rokas lūgšanai. Helamans aizvēra acis un nolieca galvu. Viņa draugi darīja tāpat.

Tad Helamans noskaitīja lūgšanu — tieši tā, kā to

darīja viņa ģimene. Viņš pateicās Debesu Tēvam par labo dienu un par viņu pusdienām. Viņš lūdza, lai Dievs svētītu viņu ēdienu. Savu lūgšanu viņš noslēdza ar vārdiem — „Jēzus Kristus vārdā” un noteica: „Āmen.”

Silvestrs, Horhe un Migels paskatījās augšup.

„Jūs arī varat pateikt *āmen*,” sacīja Helamans.

Viņa draugi pasmaidīja un pateica: „Āmen.”

Nākamajā dienā, kad pienāca pusdienlaiks, Silvestrs sacīja: „Noskaiti lūgšanu, Helaman!”

„Jā, noskaiti lūgšanu, Helaman!” piebilda Migels. Horhe piekritoši pamāja.

Tā nu Helamans atkal noskaitīja lūgšanu. Šoreiz viņš lūgšanā sacīja, ka viņš ir īpaši pateicīgs, ka viņa mamma viņam bija pagatavojusi viņa iecienītāko sviestmaizi — ar šķiņķi un sieru. Viņš palūdza Debesu Tēvam viņiem palīdzēt tajā dienā mācīties stundās.

Katru dienu, kad pienāca pusdienlaiks, Helamana draugi sacīja: „Noskaiti lūgšanu, Helaman.” Un tā katru dienu Helamans teica lūgšanu. Viņš visu nedēļu ar saviem draugiem lūdza.

Nākamās pirmdienas pusdienlaikā Migels paziņoja: „Šodien es skaitīšu lūgšanu.”

Helamans bija pārsteigts. Viņš salika lūgšanai rokas, aizvēra acis, nolieca galvu un klausījās Migelu lūdzam.

Migels iesāka: „Mīļotais Debesu Tēvs.” Viņš pateicās Viņam par viņu ēdienu un lūdza to

svētīt. Savu lūgšanu viņš noslēdza ar vārdiem — „Jēzus Kristus vārdā” un noteica: „Āmen.”

„Āmen,” noteica Helamans un Horhe.

„Āmen,” sacīja Silvestrs. „Es nezināju, ka tu proti teikt lūgšanu.”

„Es iemācījos, klausoties, kā to dara Helamans,” atbildēja Migels. „Es pajautāju saviem vecākiem, vai es varētu mājās teikt lūgšanas pirms ēdienreizēm. Viņi atbildēja ka jā, tāpēc es noskaitīju lūgšanu tieši tā, kā to dara Helamans.”

„Oooo,” nobrīnījās Silvestrs. „Es domāju, es arī pajautāšu saviem vecākiem, vai es varētu mājās noskaitīt lūgšanu pirms ēdienreizēm.”

„Es arī!” paziņoja Horhe.

Helamans smaidīja. Viņš priecājās, ka viņam bija izdevies palīdzēt saviem draugiem iemācīties sarunāties ar Debesu Tēvu. Viņš zināja, ka Debesu Tēvs viņu mīl, un Debesu Tēvs mīl arī viņa draugus. ●

Šie notikumi norisinājās Meksikā.

